

Express Zagłębia

Jedyny organ demokratyczny niezależny woj. kieleckiego

KRAKÓW
Biblioteka Jagiellońska
Sw. Anny 12

Dziś 12 stron

ODDZIAŁY: KIELCE, Wspólna Nr. 7, tel. 1378; BĘDZIN, Małachowskiego Nr. 21, tel. 71-331, DĄBROWA, Sobieskiego 7 i Królowej Jadwigi (róg Narutowicza); ZAWIERCIE, ul. 3-go Maja 29; CZELADZ, Bytomska 31; GRODZIEC, Legionów, tel. 719-66.

s. 1 p.

BOLESŁAW TOMALA

OPATRZONY ŚW. SAKRAMENTAMI PO KRÓTKICH LECZ
CIĘŻKICH CIERPIENIACH, ZMARŁ D. 23 CZERWCA 1939 R.
PRZEŻYWSZY LAT 31.

Wyprowadzenie zwłok ze szpitala na Pekinie do kościoła parafialnego Nawy Sielec nastąpi dnia 25 czerwca o godzinie 16-ej a następnie na cmentarz pogoński.

Na smutne te obrzędy zapraszają Krewnych, Przyjaciół i Znajomych zmarłego pograżeni w głębokim smutku

RODZICE, SIOSTRA I BRAT.

Japonia cofnęła blokadę Swatau

SWATAU, 24.6. PAF. Japońskie władze morskie ogłosiły dziś że określi brytyj. ma ją w dalszym ciągu prawo wolnego wjazdu do portu w Swatau.

TOKIO, 24.6. PAF. Źródła japońskie ponownie donoszą dziś o rzekomym nowym

nalocie samolotów sowieckich na terytorium Maudżukuo.

Podobnie jak i w wczorajszym wypadku miała się wywiązać walka powietrzna, w wyniku której kilka samolotów sowieckich zostało straconych

Marsz. Badoglio w niełasce u Mussoliniego

PARYŻ, 24.6. „Ordre“ donosi, że agencji tajnej policji włoskiej przeprowadził rewizję w mieszkaniu pani Badoglio żony marszałka, podejrzanej na równi z mężem o sprzyjanie Francji i przeciwstawienia się progermańskiej polityce Mussoliniego.

Twierdzą tu, że marsz. Badoglio będzie musiał ustąpić miejsca marsz. Graciani.

Marszałek Badoglio był, jak wiadomo, głównodowodzącym wojsk włoskich w Abisynii i przez pewien czas wicekrólem Abisynii.

TRZEŻWA OCENA...

Oszczędności składane systematycznie powiększają się, lecz oparciem w przyszłości będą jedynie wtedy, gdy nie zmarnujemy ich pod wpływem chwilowej zachcianki.

Trzeźwa ocena rzeczywistości stanowi nieodzowny warunek powodzenia w życiu.

P. K. O.

PEWNOŚĆ - ZAUFANIE

PRZYCHODNIA LECZNICZA

chorób wenerycznych i skórnych „POMOC“
SOSNOWIEC, ul. 3-go Maja 31
Czynna 11-1 i 5-8 pp., w święta 11-1
Tel. 61 609

Anglia ustąpiła żądaniom Rosji

LONDYN, 24.6. Brytyjskie koła miarodajne wskazują, że przesłane wczoraj do Moskwy nowe propozycje brytyjskie są tak zbliżone do stanowiska, zajętego w ostatnim memorandum rządu rysyjskiego, iż można ufać, że najbliższe spotkanie francusko-brytyjskich dyplomatów z Mołotowem doprowadzi do osiągnięcia porozumienia.

Wedle kół miarodajnych w nowych propozycjach rząd brytyjski wyraża zgodę na pomoc automatyczną (bez uprzedniej konsultacji między trzema kontrahentami) w wypadku bezpośredniego zaatakowania jednego z sygnatariuszy paktu, lub w wypadku ataku przeciw jednemu państwu europejskiemu, któremu jeden z sygnatariuszy pragnie zapewnić ochronę

Optymizm min. Bonneta w ocenie spraw międzynarodowych

PARYŻ, 24.6. Ekspozycja wygłoszona dzisiaj przez ministra spraw zagranicznych Bonneta na posiedzeniu Rady ministrów dotyczyło przede wszystkim aktualnych zagadnień międzynarodowych, układu francusko-tureckiego, rokowań angielsko-francusko-sowieckich i sytuacji na Dalekim Wschodzie.

Mówiąc o układach francusko-tureckich Bonnet stwierdził, iż dzięki nim został zamknięty najmniej pomyślny rozdział w historii stosunków francusko-tureckich, pozostających w związku z zagadnieniem Sandżaku Aleksandretty.

Następnie Bonnet przeszedł do rokowań moskiewskich.

Bonnet przedstawił przebieg wymiany poglądów na ten temat pomiędzy Paryżem a

Warszawą, 24.6. Jak donosi w wydaniu wieczornym jedno z pism śląskich, w kołach politycznych rozszalała się wiadomość, iż w Berlinie mia-

no dokonać zamachu rewolwerowego na kanclerza Hitlera. Mianowicie jeden z członków straży przybocznej strzelił czterokrotnie do Hitlera. Stra-

ly jednak chybiły celu i trafiły kilka osób, otaczających Hitlera. Momentalnie straż przyboczna kanclerza rozpoczęła strzelać i zamachowiec padł trupem na miejscu. Jak ustalono, zamach był aktem zemsty, gdyż siostra zamachowca została rozstrzelana za prowadzenie akcji opozycyjnej. W związku z tym zamachem przeprowadzono czystkę w gwardii przybocznej Hitlera.

Przestań się martwić.
Chwila szczęśliwa,
Gdy się napijesz
TYSKIEGO piwa

Kara śmierci

DLA OFICERÓW NIEMIECKICH
KRÓLEWIEC, 24.6. Drugi już z rzędu proces oficerów niemieckich, oskarżonych o spisek, zakończył się wczoraj, zasądzając siedmiu oficerów na karę śmierci, a ośmiu na dożywotnie więzienie.

Zamach na Hitlera miano dokonać w Berlinie

FIAT 1100

PIERWSZE MIEJSCE
w XII-ym Międzynarodowym
Raidzie A.P. zajął p. R. Ghisalba
na samochodzie
FIAT 1100
zdobywając w kategorii I-iej
WIELKĄ NAGRODĘ POLSKĄ
Puchar P. Prezydenta R. P.
i szereg innych nagród.

GRAND PRIX POLSKI

Anglia uzbrojona i gotowa

Cierpliwość angielska an wyczerpaniu

Anglicy są narodem powolnym i cierpliwym, ale stanowczym i konsekwentnym. Nie lubią wielkich słów, nie chętnie posługują się groźbami, nader rzadko powołują się na swoją siłę. Jeśli zaś to czynią, to jest to dowodem, że mają do czynienia ze słuchaczem, które nie chce czy nie umie ich zrozumieć i zaczyna im wskutek tego **DZIAŁAĆ NA NERWY.**

Ten moment zniecierpliwienia występuje obecnie w stosunkach angielsko-niemieckich i to po stronie tak doład cierpliwej i wyrozumiałej, tak uprzejmej i

OGLEDNEJ ANGLII.

Niemieckie ataki i prowokacje, miesza nie się do wewnętrznych spraw angielskich, kpiny z najwybitniejszych mężów stanu i nie docenianie ich taktu oraz nie liczenie się z ich drażliwością sprawiły, że politycy angielscy, a jeszcze bardziej prasa, poczynają mówić bardzo wyraźnie i głośno, jakby się miało do czynienia

Z KIMŚ PSYCHICZNIE GŁUCHYM.

Zwycięzenie Anglii, odniesienie nad nią przewagi w drodze wojny błyskawicznej, tak popularnej u wojskowych i politycznych teoretyków hitlerowskich, się dadzą się dziś pomyśleć. Anglia nie obawia się możliwości **NAPADÓW LOTNICZYCH.**

Ilość ciężkich i lekkich dział przeciwlotniczych jest już wystarczająca, aby zapewnić krajowi bezpieczeństwo. Armia angielska ma do dyspozycji ogromną ilość reflektorów, współdziałających z artylerią i zapór z balonów w najważniejszych punktach.

Naród angielski — mówi jego prasa — nie jest ożywiony duchem agresji, nie lubi parad i szumnych hasel, ale wolałby raczej zginąć, niż żyć w atmosferze bojaźni i upokorenia. Temperament brytyjski jest chłodny i twardy. Nie obawia się on wojny nerwów, organizowanej **PRZEZ PROPAGANDĘ HITLEROWSKĄ.**

ROKOWANIA NA KREMLU

pod znakiem zapytania

Dwanaście dni trwa już pobyt angielskiego wysłannika dyplomatycznego, Williama Stranga w Moskwie, do którego misji przywiązywano w politycznych kołach mocarstw zachodnich tak wielkie nadzieje. Kiedy William Strang, wyposażony w szerokie pełnomocnictwa przybył do Moskwy wizyta jego obliczona była na kilka dni.

Już pierwsze spotkania wysłannika angielskiego z premierem sowieckim, Mołotowem, kierującym po ustąpieniu Litwinowa sowiecką polityką zagraniczną, przyniosło rozczarowanie wszystkim tym, którzy spodziewali się rychłego zakończenia rokowań angielsko-sowieckich i zawarcia trójprzymierza.

Po tym pierwszym zgrzebie w rokowaniach moskiewskich nastąpiła pewna przerwa, która jak wynika z dzisiejszego stanu rokowań, potrzebna była dyplomacji angielskiej dla opracowania nowej propozycji. Przerwa ta trwała kilka dni.

Dalsze rokowania angielsko-sowieckie toczyły się powoli. Wyznaczona kie toczyły się powoli. - Jh'Ch(na wtorek dnia 20 bm. konferencja na Kremlu nie doszła do skutku i została odroczone o 24 godzin. Na odbytej wreszcie konferencji dyplomata an-

POWODZENIE

jakim na Światowej Wystawie w Nowym Jorku cieszą się

CZEKOLADY I CUKRY

E. WEDEL

potwierdza raz jeszcze ich niezrównaną jakość.

gielski złożył Mołotowowi nowy projekt angielsko-francuski, modyfikujący propozycje pierwotne i uwzględniający zastrzeżenia Sowietów.

Wkrótce po tej konferencji o której w stolicach zachodnich sądzono, że przyniesie ona ostateczne wyjaśnienie sytuacji i pomyślnie zakończenie misji Stranga, sowiecka rządowa agencja „Tass” wydała komunikat, który w sposób niepraktykowany w zwyczajach dyplomatycznych formułuje negatywne stanowisko rządu sowieckiego w stosunku do propozycji Wielkiej Brytanii i Francji. Komunikat stwierdza dosłownie, że nowa propozycja angielsko-francuska, przedłożona przez dyrektora Stranga, nie stanowi żadnego postępu w porównaniu z pierwszą propozycją. Ironicznie złośliwy ton tego komunikatu rzuca się w oczy i stanowi jakgdyby charakterystyczny przeżynek metod wschodniej dyplomacji Kremla. Z chwilą ukazania się tego swoistego komunikatu stało się jasnym, że trwające od 12-tu dni usiłowania wysłannika angielskiego w Moskwie zakończyły się niepowodzeniem i że rokowania angielsko-sowieckie ponownie utknęły na martwym punkcie.

Tak więc przedstawia się w skrócie obraz ostatniego etapu negocjacji dyplomatycznych, których ośrodkiem stał się Kreml.

Taka jest istotna przyczyna niepowodzenia misji Stranga? Byłoby jeszcze przedwczesnym wydawać ostateczny sąd o losach tej misji, jednakowoż już dzisiaj można stwierdzić że wszystkie normy i oceny, przyjęte w dyplomacji europejskiej, tracą swoje znaczenie u bram Kremla.

Tutaj bowiem panują inne zwyczaje, inna dyplomacja, inne pojęcia, inne metody, co wytwarza niezwykle trudny grunt dla dyplomaty europejskiego.

Przyczyną tego jest ta okoliczność, że nad ZSRR ciąży ciągle doktryna komunistyczna, której naczelnym hasłem jest rewolucja światowa. Do tego celu jawnie i otwarcie przyznają się przewódcy kominternu, wywierający jednocześnie wpływ na sowiecką politykę zagraniczną. I w tym odmiennym ujęciu zagadnień międzynarodowych leży źródło dotychczasowych niepowodzeń tak wytrawnego dyplomaty brytyjskiego, jakim jest niewątpliwie William Strang.

W. W.

Zapokojne wypoczynanie

ZAPEWNIĄ UBEZPIECZENIE MIESZKANIA W PZUW

ODDZIAŁ ŚLĄSKI:

KATOWICE, pl. Wolności 2, telef. 313-46

miec. Ostrzega przed pychą, przed złudzeniami, przeceniającymi własne siły **A NIEDOCENIAJĄCYMI CUDZYCH.**

Wskazuje na przykłady Ludwika XIV i Napoleona, które powinny odstraszyć ich nieskończenie mniejszych obcoplemiennych naśladowców. Rozczarowania i klęski z czasów wojny światowej powinny Niemcom dzisiaj otworzyć oczy — mówią Anglicy Moltke powiedział, że „Anglia nie ma armii, gdyż nie można jej stworzyć w ustroju parlamentarnym”. A tymczasem demokracja angielska zorganizowała armię w błyskawicznym tempie. Zawiedli się Niemcy na planie Schiefena, zawiedli się

NA WOJNIE PODWODNEJ.

Te wszystkie fakty — mówią Anglicy — powinny niby ogniste znaki ostrzec Niemcy przed ponownym stoczeniem się w przepaść katastrofy.

KATASTROFALNA FOWÓDZ W BYLEJ (CZECHOSŁOWACJI)

Na terenie bylej Czechosłowacji w najbliższym Portektoraacie Czech i Moraw, wskutek długotrwałych utw. nastąpiła ciężka po-

wodzi. Na zdjęciu — Rzut oka na zalane woźą treny w miejscowości Czernosice

Na froncie pracy

Pertraktacje przedstawicieli pracowników umysłowych z Radą Zjazdu Przemysłowców Górniczych

W dniu wczorajszym odbyła się konferencja przedstawicieli PZZPP i H. w Sosnowcu z Radą Zjazdu Przemysłowców Górniczych. Z ramienia związku wzięli udział w konferencji pp.: Kazimierz Lisowski, Antoni Ornowski (Sekcja Sztetgarów), Paweł Wocka (Sekcja Dozorców), Eugeniusz Matter (Zagłębie Krakowskie) i sekretarz generalny związku p. Kazimierz Ostrowski.

Pertraktacje nie dały ostatecznego wyniku ze względu na to, że zasadnicza sprawa objęcia porozumieniem wszystkich pracowników umysłowych na kopalniach nie została jeszcze przez strony uzgodniona.

Należy wyrazić nadzieję, że sprawa ta jednak przy dobrej woli obu stron zostanie uregulowana, co pozwoli na doprowadzenie rokowań do pożytecznego zakończenia.

Program VII diecezjalnego Kongresu Eucharystycznego w Zawierciu

Jak wiadomo w Zawierciu odbędą się w dniach 28 i 29 bm. VII diecezjalny Kongres Eucharystyczny. Program uroczystości przedkongresowych jest następujący:

Wczoraj po południu odprawione zostało nabożeństwo w kościele parafialnym, po czym wygłoszono naukę

Zabawa ludowa NA FON.

Dzisiaj nad rzeką Przemszą przy ul. Chemicznej 12 w Sosnowcu odbędzie się zabawa ludowa urozmaicona wieloma atrakcjami, z której dochód zostanie przeznaczony na FOM. Imprezę tę niewątpliwie poprą wszyscy, którym nie jest obcą sprawa naszego morza.

KONCERT ARYJ OPEROWYCH I PIEŚNI odbędzie się we wtorek dn. 27 bm. w sali PZZPP. i H. przy ul. Sienkiewicza nr 17 w Sosnowcu wieczorem o godz. 8.30 Wystąpi śpiewak Władysław Turzański, tenor b. artysta opery lwowskiej, warszawskiej i zagranicznej. W programie Moniuszko, Wagner, Strauss, Chopin, jak Puccini Karłowicz Domenja i inni. Artysta przeznaczą część dochodu na FON.

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Przewodnik po Zagłębiu DĄBROWSKIM

„Przewodnik po Zagłębiu Dąbrowskim” jak świeżo ukazał się na polkach księgarskich, jest niewątpliwie jednym z najlepszych wydawnictw turystycznych, dotąd wydanych w Polsce. Piękna ta pod względem graficznym dobrze pomyślana i jeszcze lepiej napisana książka o naszym regionie jedyna w swoim rodzaju (pomijając nieskończoną t. zw. „Monografię Zagłębia Dąbrowskiego”, nie mającą wartości naukowej i turystycznej).

Wielorakie czynniki, składające się na pełny obraz przeszłości, istoty orsz. życia Zagłębia Dąbrowskiego zostały tu w pełni uwzględnione i doprawdy komitet, który z prawdziwym pietyzmem opracował to spore, bo 200 stron liczące dzieło, b. bogato ilustrowane, zaopatrzone mapą specjalną, może je oddać w ręce społeczeństwa z uczuciem spełnionego obowiązku.

Po dotychczasowych przygodnych pracach „monografistów”, tym razem Zagłębia nie otrzymał nareszcie pięknej oraz posiadającą naukową i literacką wartość książkę, która z pewnością doczecha się nie jednego wydania, gdy zważymy jej treść, szatę zewnętrzną i nader przystępną cenę (2.50 zł. za egzemplarz).

Wartość „Przewodnika po Zagłębiu Dąbrowskim” podnoszą streszczenia poszczególnych działów w językach francuskim i niemieckim oraz napisy zamieszczone w tychże samych językach pol. zdjęciami fotograficznymi, dzięki czemu „Przewodnik” będzie mógł być również wykorzystany przez obcych turystów, przybywających do Zagłębia Dąbrowskiego.

rekolekcyjną. Dziś i w poniedziałek o tej samej godzinie odbędą się nabożeństwa i nauki rekolekcyjne.

W środę 28 bm. o godz. 4 popoł. przy pierwszej bramie triumfalnej na ul. 11 Listopada, przy krzyżu powstańców nastąpi uroczyste powitanie ks. ks. biskupów przez komitet Kongresu po czym po przemówieniu ks. biskupa dr. Kubiny rozpocznie się Kongres. Następnie odprawione zostanie nabożeństwo i adoracje do północy.

W dniu 29 bm. o godz. 0.15 — msza św. dla mężczyzn i adoracje, godz. 6 — msza św. dla kobiet i organizacji żeńskich. 7.30 — msza św. dla K. S. M. Z. i M.; mszę św. odprawi ks. biskup Kubina; godz. 9 — msza św. dla młodzieży szkolnej, kazanie wygłosi ks. biskup Ziemiński; godz. 10.30 — sumę pontyfikalną odprawi ks. biskup Kubina; godz. 13.30 — przygotowania do raportu K. S. M. Z. i M., oraz uroczysta akademii wszystkich organizacji, przemarsz do defilady. O godz. 16 — uroczysta procesja Eucharystyczna która przejdzie ulicami miasta.

Uroczystości kongresowe zakończy przemówieniem ks. biskup dr. Kubina oraz odśpiewanie „Boże coś Polskę”.

Zainteresowanie Kongresem Eucharystycznym jest b. duże. Do Zawiercia ma przybyć około 25 tys. osób.

...dopóki nie porównała jej z wypraną w Radionie kurtką kelnera!

Było jej po prostu przykro. Jej najlepsza suknia wydawała się zaniedbana — tak nadzwyczajnie biała była kurtka kelnera. Ale nic w tym dziwnego. Kurtka była prana w Radionie, a Radion pierze białinę na wskroś. Miliony drobnych pęcherzyków tlenu, wytwarzających się przy gotowaniu białiny w Radionie, przenikają na wskroś tkaninę, usuwając w ten sposób całkowicie brud, choć by ten osadził się głęboko między włóknami.

RADION

pierze wszystko!

Do namoczenia Proszek Schichta

Bohaterski czyn 13-letniej dziewczynki

Wyratowała z topieli dwoje dzieci

Jak wczoraj podawaliśmy, w dole rzu utonął 9-letni chłopczyk, Władysław Jańczyk, który brodząc z kolegami po nieczynnym bieda-szybie w Zagłębiu

mi po wodzie nagromadzonej wskutek ostatnich deszczów na sąsiednich polach wpadł do jednego z bieda-szybów. Obecnie, jak się dowiadujemy, utonięciu chłopca towarzyszyły szczególnie

TRAGICZNE OKOLICZNOŚCI.

W towarzystwie Jańczyka znajdowały się dwie jego siostrzyczki 13-letnia Bogumiła i 4-letnia Lila. Dziewczynki widząc, że ich brat tonie po spieszyły mu z pomocą, lecz dostawszy się na zbyt głęboką wodę

SAME POCZEŁY TONAĆ.

Świadkiem tej tragedii była 13-letnia córka posterunkowego Krystyna Białowąs, która, widząc co się dzieje, bez namysłu

RZUCIŁA SIĘ NA RATUNEK SWYCH TOWARZYSZY ZABAWY

Bohaterskiej dziewczynce z wielkim wysiłkiem, udało się wyratować z topieli Bogumiłę i Lilę Jańczyków. Chłopiec w tym czasie zanurzył się ostatecznie pod wodę i więcej nie wypłynął. Dopiero zaalarmowani okoliczni mieszkańcy

WYDOBYLI Z TONI JEGO

Odwaga i poświęcenie 13-letniej dziewczynki, która z narażeniem własnego życia rzuciła się na ratunek tonącym, wywołała ogólne uznanie wśród mieszkańców Zagłębia.

Wiadomości bieżące

Dziś: Prospera
Jutro: Jana
Wschód słońca: 3.20
Zachód słońca: 20.05

Dyżury aptek w Sosnowcu

Dziś dyżury dzienne i nocne pełnią następujące apteki:

J. Garbaczewskiego, ul. Sienkiewicza 9
W. Wasilewskiego, ul. Modrzejowska 10
W. Zielezińskiego, ul. Orła 28.

Teatr miejski w Sosnowcu

OSTATNIE DWA POŻEGNALNE WYSTĘPY JADWIGI JĘDRZEJEWSKIEJ

Dziś o godz. 16.30 i 20.30 na ogólne żądanie publiczności dwa ostatnie pożegnalne występy znakomitej artystki scen warszawskich i bohaterki wielu polskich filmów Jadwigi Andrzejewskiej, która wystąpi w sztuce w 3 aktach G. Zapolskiej p.t. Panna Malczewska w otoczeniu artystów teatru Miejskiego. Bilety wcześniej do nabycia w biurze podróży Orbis od godz. 9 ej do 3-iej w kasie teatru od godz. 14-iej. Bilety ulgiwe nie ważne.

Kolonie letnie

UBEZPIECZALNI SPOŁECZNEJ W SOSNOWCU.

W dniu 26 bm. wyjeżdżają autobusem na kolonie letnią US, w Rabszynie — Kluczach dziewczynki w liczbie 460 na okres 30-dniowy. Zbiórki dziećmi wyznaczone są w budynkach Ubezpieczalni: na godz. 5-tą rano w Sosnowcu — Kollątaja 17, na g. 8-mą rano w Będzinie — Piłsudskiego 11-a, na zamiast o 5-tej, na g. 8 rano w Strze mieśczech na dworcu zamiast o 5-tej, na g. 8 rano w Dąbrowie — Dąbrowskiego 22 zamiast o 5-tej, Dzieci z Zawiercia przewiezione zostaną furgonkami.

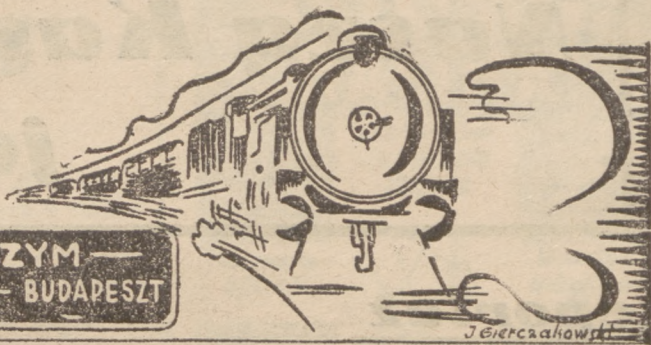
CENTRALNY ZWIĄZEK KUPIECZYWA weźmie udział ze sztandarem w nadchodzących „Dniach Morza”. Zarząd prosi wszystkich członków związku, aby stawili się w lokalu Związku w Sosnowcu, Piłsudskiego 16 w dniu 29 bm o godz. 9 rano. Ze związku nastąpi wymarsz zbiorowy na defiladę LM. i K.

TAJEMNICA

Ekspresu

RZYM —
— BUDAPEST

POWIEŚĆ SENSACYJNA

60)

— Nie, dziękuję panu. Sąd dowie dział się już tego, co było potrzebne.

— Mogę zatem uważać się za zwolnionego od dalszych zeznań?

Prokurator wyciągnął rękę w stronę mister Stanley'a i oświadczył przybierając ton uroczysty, a zarazem surowy:

— Przez swoje postępowanie stał się pan winnym wprowadzenia władz w błąd, a ponadto dokonał pan niedozwolonych manipulacji z numerem samochodu i użył pan w pociągu hamulca alarmowego bez uzasadnionej przyczyny. Za wszystko to zostanie pan pociągnięty do odpowiedzialności sądowej.

Mister William Stanley odpowiedział uprzejmie:

— Jestem w każdej chwili do rozporządzenia pana prokuratora.

Sklonił się i, żegnany przychylnym szmerem publiczności, opuścił salę sądową.

VI.

Wytworny Rolls Royce pędził z szybkością stu kilometrów na godzinę. W tylnej części samochodu siedziała Zofia Barska obok doktora Stefana Olszy. Oboje milczeli, wpatrzeni w przesuwały się kolo nich krajobraz i z pewnością siebie mister Stanley, obok którego siedział pułkownik Rosso. I ci dwaj długo milczeli, aż nagle odezwał się pułkownik:

— Właściwie powinienem panu posłać świadków.

— A to z jakiego powodu?

— Bo pan porwał marchesę Grimani, nie uważając za stosowne porozumieć się ze mną, a przecież jestem poniekąd jej opiekunem.

— Musiałem tak postąpić, bo obawiałem się, że pan nie potrafi milczeć.

— Pan mnie obraża, mister Stanley.

— Bynajmniej, panie pułkowniku! Nigdy nie miałem takiego zamiaru. Pani marchesa domagała się nawet by pana poinformować o jej losach.

— Tak? Naprawdę żądała tego?

— Naprawdę! Ale zdołałem jej to wyperswadować. Nie chciałem być krępowany w przeprowadzeniu moich planów.

— Które polegały na wprowadzeniu w błąd władz śledczych.

— To był tylko środek dla osiągnięcia wielu zasadniczego. Pragnąłem mianowicie wykazać naocznie, że poleganie wyłącznie na poszlakach jest bardzo zwodnicze i prowadzić musi do tragicznych nieraz pomyłek sądowych.

— Przyznać trzeba, że udało się to panu.

— A poza tym...

— Cóż jeszcze?

— Poza tym jestem jeszcze dzien-

nikarzem i nie byłbym godny tego zaszczytnego miana, gdybym gardził możliwością zdobycia sensacji. Jako zaś wydawca „Nowej Kroniki Peszteńskiej” dbać muszę o zwiększenie jej poczytności; otóż zapewniam pana, że „Kronika” zrobiła na tej aferze do-bry interes.

— Ani na chwilę o tym nie wątpię. Zastosował pan na naszym zaściankowym europejskim gruncie postępowe metody amerykańskie. A my wszyscy byliśmy tylko pionkami w pańskich rękach

— Pańskie wywody są tylko w części słuszne... Zresztą mam w zanadrzu jeszcze jedną sensację.

— Czy wolno wiedzieć, jaką?

— Przekona się pan niedługo.

Po upływie pół godziny samochód stanął u celu podróży. Mister Stanley zatrzymał wóz przed okazałych rozmiarów wilią, zeskoczył lekko z siedzenia i podał z galanterią rękę pani Barskiej.

— Proszę, niech państwo będą łaskawi wejść.

Kilka szerokich stopni prowadziło na oszkloną werandę, stamtąd zaś bezpośrednio całe towarzystwo weszło do obszernego pokoju. Pierwszą osobą, jaką tam zobaczyli, była marchesa Grimani, ubrana jak na uroczystość. Zdjęła już żalobę i miała na sobie jasną jedwabną suknię; wyglądała jeszcze piękniej, niż zawsze. Pułkownik pośpieszył do niej i ucałował rączkę, szepcząc słowa powitania.

Marchesa przyjęła go uprzejmym uśmiechem.

— Cieszę się, że pana widzę, kochany pułkowniku. Mam nadzieję, że nareszcie nadszedł koniec naszych przygód... Witam panią, panno Zofio! Niech mi pani wierzy, że martwiłam się szczerze tym wszystkim, co panią spotkało. — Marchesa objęła swą damę do towarzystwa i serdecznie ją

ucałowała. — Ale teraz już wszystko będzie dobrze... Tymczasem zaś chodźmy do stołu, bo państwo pewnie głodni.

Mister Stanley wszedł w rolę gościnnego gospodarza i zaprowadził towarzystwo do wspaniale nakrytego stołu. Sam usiadł po środku, zaś po obu jego stronach ulokowali się Zofia Barska z doktorem Stefanem Olszą i marchesa Grimani z pułkownikiem Rosso. Służba roznosiła najbardziej wyszukane potrawy, nie szczędząc najprzedniejszych win.

Rozmowa była bardzo ożywiona i dotyczyła przeważnie ostatnich przeżyć, w których brali udział wszyscy zebrani. Omawiano zwłaszcza przebieg procesu, którego prawdziwym bohaterem, jak twierdził pułkownik Rosso, był mister Stanley.

— Jednego tylko niemożę zrozumieć — dziwił się pułkownik — mianowicie tego, że policja, która czyniła wszystko, co było w jej mocy, by odnaleźć pana, nie odkryła tej romantycznej kryjówki.

— Powód był ten — wyjaśnił Amerykanin — iż nikt nie wiedział, że ten majątek należy do mnie. Jako cudzoziemiec nie mogę na Węgrzech posiadać własności nieruchomości, nabyłem więc tę posiadłość na imię mego pełnomocnika, który posiada tujsze obywatelstwo, a jest mi zupełnie oddany. Wszyscy zresztą, którzy tu ze mną współpracują, są mymi zaufanymi przyjaciółmi, prawda, pani marchesa?

— O, tak! — potwierdziła marchesa. — Zauważyłam to i dziwiłam się, że potrafił pan tak przywiązać do siebie tych ludzi. I dzięki tej miłej atmosferze czułam się tu tak bardzo dobrze choć trochę tęskniłam za przyjaciółmi.

Podczas deseru lokaj przyniósł gazetę i wręczył ją gospodarzowi, Ame-

rykanin rzucił okiem na dziennik, na popołudniowe wydanie „Kroniki Peszteńskiej” i powiedział z dumą:

— Muszą państwo przyznać, że pod względem sprawności informacyjnej „Kronika” bije wszelkie rekordy. Oto minęło zaledwie kilka godzin, a pismo zawiera już szczegółowe sprawozdanie z przebiegu dzisiejszych rozpraw sądowych.

— To niemożliwe — zaprzeczył pułkownik — chyba że pan, wiedząc co będzie zeznawał przed sądem napisał z góry sprawozdanie i dał je do druku jeszcze przed rozpoczęciem rozpraw... Czy mogę przejrzeć tę gazetę?

— Może pan nam przeczyta głośno — zaproponowała marchesa.

Pułkownik zastosował się do tego życzenia i zaczął odczytywać sprawozdanie. Dobiegał już końca, gdy nagle zająknął się, zaczerwienił i przerwał.

— Pozwoli pan, że ja dokończę za pana — rzekł Amerykanin odbierając pułkownikowi gazetę. Potem przeczytał, co następuje:

„Chociaż uczestnicy procesu byli niesłusznie narażeni na liczne nieprzyjemności, nie powinni się tym zbyt przejmować, bo — jak to po wiedział już trzysta lat temu Szekspir — wszystko, co się dobrze kończy, jest dobre. Otóż z prawdziwą satysfakcją stwierdzamy, że przynajmniej dla niektórych z wymienionych osób sprawa zakończyła się bardzo szczęśliwie. Skojarzyły się bowiem dwie sympatyczne pary: pani marchesa Francesca Grimani i pan pułkownik Aleksandro Rosso oraz młody ale wiele obiecujący uczonej polski, pan doktor Stefan Olsza i jego piękna rodaczka, panna Zofia Barska. Uroczystość zaręczyn oficjalnych odbyć się ma w najbliższych dniach”.

Nastąpiła chwila żenującego milczenia. Wreszcie pułkownik uniósł się nieco na swym miejscu i powiedział:

— Za wiele pozwolił pan sobie, mister Stanley. To już nie jest żart, to jest po prostu nietakt...

— Czy naprawdę uważa pan tę wiadomość za obrażającą dla siebie, panie pułkowniku? — zapytała uśmiechając się marchesa. — Sprawił mi pan wielki zawód...

d. e. n.

NOWY GMACH CHEMII UNIwersYTEtu JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO

W dniu 23 czerwca odbyło się w obecności Pana Prezydenta R. uroczyste poświęcenie du chemii nieorganicznej, (róg ul. Pasteura nie nowego gmachu chemii uniwersytetu i Wawelskiej

Naszą Kasą Oszczędności jest BANK „SPOŁEM”

Reportaż

Uśmiech Bukowna

Dworzec w Będzinie zaroił się od pasażerów. Przed okienkiem kasowym lekki ścisk i podniecenie.

— Zdażycie państwo — pociesza spokojnie kasjer. Pociąg odjeżdża dopiero za 4 minuty...

Parowóz odsapnął przeciągle i ruszył w dalszą drogę.

Mija Dąbrowę, Golonóg, Strzemieszyce i Sławków... Pociąg biegnie coraz szybciej, dudniąc pod niskim, szarym niebem. Z boku torów znikają płaskie wzgórza, kompleksy zabudowań gospodarskich i kopalnianych i pofalowana płaszczyna pól.

Parowóz sapnął i dał nurka w niski las sosnowy. Kiedy zatrzymał się na małej stacji, zalało go słońce. To było Bukowno, doniedawna niedostępne i mało znane.

Krótkie cienie padają od niewielkich zabudowań kolejowych, ciągnących się wzdłuż toru. Na piaszczystym terenie stoi nieruchomo las. W Bukownie wszystkie, bezimienne dotąd ulice, biegną prostopadle do siebie. Tu i ówdzie stoją rozrzucone, małe, lecz stylowe domki, przeznaczone dla letników. Stanowią one zaczątek, przyszłej rozbudowy osiedla.

A dalej pomyka, gęstwą drzew o

czony, lekki nurt Sztoly, dziwnym wybrukiem natury, wśród wydm piaszczystych — umieszczony. Urwistymi brzegami rzeki, wydeptane setkami stóp ścieżki, wiodą do piaszczystej plaży. Mienia się w słońcu różnobarwne kostiumy wycieczkowiczów, zażywających beztrudno kąpiele słonecznych.

Wśród śmiechów, wesółych pogadaniek z tęczkami powiewów zagłębia nie i górnoślązacy, rozbiegają się w lesie i giną w cieniu drzew, tworząc rodzinne, czy towarzyskie gniazda. Panie wydobywają najprzedniejsze smakołyki, rozkładają je na papierkach, a panowie dobywają flaszki z „zakropioną” i rozpoczyna się uczta. Słońce praży wierzchołki sosen, na ziemi jest cienisty chłód — wszyscy rozbawieni.

Po obiedzie krótki odpoczynek i,

znów Bukowno rozbrzmiewa zabawą. Śluzacy w kostiumach kąpielowych wywracają koziółki na brzegu rzeki, jeżdżą motocyklami po wodzie i grają beztrudno w piłkę.

Opodał dwóch starszych jegomościów, wskutek wypicia nadmiaru alkoholu, wywróciło się z kajakiem na rzecze i tonie w wodzie... Tragikomizm sceny wywołują salwy śmiechu.

Na małym wzgórzu, za kępą krzaków siedzi przytulona do siebie para... Są rozkocharani w sobie.

Dziewczyna patrzy na swego adoratora, uśmiecha się i wzdycha... Oboje czują, że są najszczęśliwszymi ludźmi pod słońcem. Nad nimi szumi stara sosna, która być może już nie jedno skojarzyła małżeństwo...

A, gdy słońce zaczęło chylić się ku zachodowi, wszyscy zbierają się do powrotu. Pustoszeje las, rozlegają się

syreny samochodów i warkot motorów. Wiatr lekkim podmuchem zdaje się oczyszczać ciężkie... powietrze, unosząc w górę białe papiery i resztki uczty. Młodzi idą jeszcze na dancing, zaś starzy zadowoleni spieszą na dworzec. Pociąg wieczorny, przepełniony gwarem i śmiechem opuszcza Bukowno, wracając do szarych i zadymionych miast Zagłębia.

BOLESŁAW PIĄTEK.

NOWO-OTWARTY

SKŁAD TOWARÓW ŻELAZNYCH

JERZY TKOCZ

SOSNOWIEC, 3-GO MAJA 22, tel. 62745

poleca: Naczynia aluminiowe marki „Fr. Głdal”. Naczynia emaliowane, blaszane i ocynkowane marki Ideal.

Duży wybór. Niskie ceny.

Mieszcząskie Piwo KRAKOWSKIE

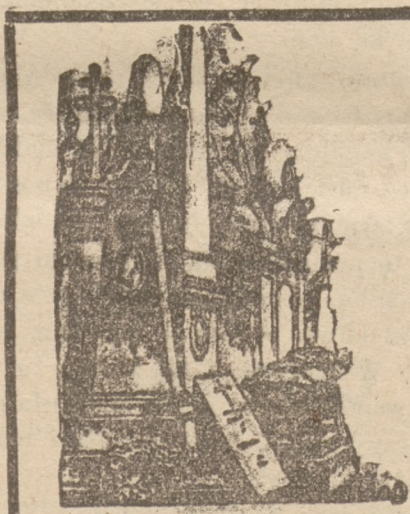
Tanie i dobre!
ZADAĆ WSZĘDZIE!

Na sezon letni

W dużym wyborze kostiumy kąpielowe, spodenki, bieliznę damską, męską i chłopięcą, oraz czapki letnie poleca

Z. Prószyński

SOSNOWIEC, MODRZEJOWSKA 36
(Hale Rozwoju).

Zakład artystyczno-rzeźbiarski i kamieniarski

JANA ZAGÓRSKIEGO

Sosnowiec, ulica Aleja 8. — Telefon 62248

WYKONYWA:

pomniki, grobowce i wszelkie roboty budowlane z piaskowca, marmuru i granitu oraz sztucznych kamieni, roboty betonowe i mozaikowe t. j. schody, słupy ogrodzeniowe, drenaże studienne, płyty trotuarowe, murowanie grobów i t. p. Wykonanie solidne i dogodne warunki — płatności.

PROF. DR. RUDOLFOWI TARCYŃSKIEMU.

Przy gasnącym kominku

Stary, modrzewiony zapadły dworek.

Jesienny wieczór w mgławicy chłodnych oparów, zagłada ostatnimi purpurami zachodzącego słońca w zacisze staroświeckiej komnaty.

Przy bidermajerowskim kominku, zatopiony w głębokim fotelu, snuje nie wspomnień z niedalekiej przeszłości, weteran armii błękitnej, pan porucznik Tarczyński.

Półmrok...

Dogasa żar na kominku...

Tu i ówdzie błysnie jeszcze i obejmie serdecznym pocałunkiem wnętrza pokoju, dogasający płomień smolnej drzazki... Rzuci kilka jakichś charakterystycznych sylwetek i arabesk w da wolnej wyobraźni — i znów zamrze w drgawkach trzaskających ogników i chybliwych iskierek...

Zastyga powoli kominek i gaśnie.

Jest przytulnie i rozkosznie słodko w drzemającej ciszy jesiennego wieczoru. W zacisznym, pochylonym od starości i skulonym w sobie modrzewiowym dworku, co to Langiewicza i Marszałka J. Piłsudskiego gościł, a Śmi głemu służył za kwaterę.

O, szacowna przeszłości, co nigdy już nie wrócisz!... Jest w tobie coś z świętości i z dziwnej mocy. Jest w tobie coś z wielkości i hartu, z zakłętej

pieśni i z wiośnianych czarów... Tłuka się w tobie jakieś przebrzmiałe echa epepe, — nadludzkie heroizmów i młodzieńczych sielanek... W poszumach jesiennych, w czarownych świtach i zachodach, w majowych tremolandach słowicych i nocach księżycowych — przychodzisz na pamięć z zastygłych popielisk zapomnienia najbardziej kolorowymi wspomnieniami, całe chwytają za serce i krzesają na strunach duszy rzewliwe oddźwięki dalekich i zapodziających odgłosów i zamiarłych półseptów...

Pokój już zupełnie poszarzał. Po przez kłębowisko rosochatych konarów wiekowych grabów, przedzierala się srebrzysta smuga pełni księżycowej. Gdzieś z dalekich wyrai dolatywała jesienna melodia koników polnych...

Pan porucznik Tarczyński ocknął się z głębokiej zadumy, dorzucił kilka szczap do dogasającego kominka, poprawił się wygodnie w fotelu, i jął o powiadanie:

— Były to ostatnie dni kwietnia roku 1919-go. Po uciążliwej i długiej z postojami podróży, dobiliśmy wreszcie kresu podróży i zatrzymaliśmy w Krystynie niedaleko Bełżca, jako druga dywizja Hallera, będąca pod komendą francuza, generała Modellona, — sze

fa sztabu, majora Duché i dwudziestu oficerów.

Piechota nasza zajęła nierówny front za Chodorowem, tużując wyzerpane w bojach oddziały legionistów.

Następnego dnia mieliśmy w sztabie opracować właściwy plan działania, mający na celu zupełną likwidację samorzutnych band siczowników, pozostających przeważnie pod komendą niemiecką.

Przy dobrych humorach i jaknajlepszej myśli zajęliśmy na kwaterę sztabu folwarczny czworak, pięć kilometrów poza linią frontową. Jedyne co nam zwróciło szczególną uwagę, to dziwna pustka wokół chałup, sąsiadujących z naszą kwaterą. Ale syci wrażeń bardziej wymownych z pod Verduń, byliśmy oschli na zjawiska mało naturalne. Rozstarasowaliśmy się szybko po izbach czeladnych, sprawdzono sprawność telefonu polowego, i po wystawieniu czujki na facjatec, czyniono ostatnie przygotowania do zasłużonego odpoczynku.

Była godzina dziesiąta. Na szeroki podwórzu folwarcznym dogasało ognisko. W tem z pokoju gen. Modellona zbiega adiutant i komunikuje nam, że telefon nie reaguje, linia przerwana i brak połączenia z dywizją. W pół godziny później zjawia się w komendzie jakiś poczciwina posiwiasty szlachetka i wzruszonym głosem melduje generałowiże mołojey planują napad na placówkę i osaczają czworaki trzema grupami w sile około sto ludzi z trzema karabinami maszynowymi.

Położenie stało się w mgnieniu oka poważne i bez wyjścia. W sztabie poza dwudziestoma oficerami, ani jedno go żołnierza. Poza kilkoma granatnikami ani jednej maszyny. W dodatku od strony lasu przesinoskiego dobiega wyraźne echo nierównej kaskady mitraljer. Prawdopodobnie pułapka. Przez telefon nie sposób się dogadać. Aparacisko jakby zachłyśnięte. Milczy przekornie i drga czkawkami w słuchawce. Kapitan Laroche manipulując precyzerami, potrząsa zwojem drutów, nawołuje, i nie... Koszmarna pułstka w przestroni, drgająca głuszą i niepewnością... Czyhająca zdradą i posmakiem śmierci.

Major Duché, wybitny i bohater z walk w Szampanii, poddaje myśl, aby w razie napadu i beznadziejności w sytuacji, nie pozwolić się wzięć żywcem, ale jak przystało na prawego żołnierza — skończyć śmiercią zbiorową w obstrzale własnych granatów ręcznych. Nie było wahania w wyborze śmierci. Ież to razy stała się na krawędzi jej niebytu... Ież to razy szczekała upiornie kastanietami piszczeli w rogwarze rozpryskującego się żelastwa szrapneli... Czemże więc śmierć dla prawego żołnierza, jak nie gładem do nieśmiertelności i chwały?

Generał Modellon, doświadczony wódz, który w niejednej opresji wojennej wykazał swój talent i znamiona strategiczne, przyjąwszy z entuzjazmem oświadczenie majora Duché, oświadcza, że przedarcie się w porę gdzieś do najbliższej placówki i zja

Wojna zmienia przyzwyczajenie

Zmierzch gejsz w Azji

Korespondencja własna „Expresu Zagłębia”

Tokio, w maju.

Wartkim nurtem płyną wypadki na świecie, zmieniająca się często mapa Europy przykuwa uwagę umysłów całego świata do tego bynajmniej nie największego skrawka globu. A tymczasem w innych kontynentach płynie życie, równie bujne, równie zmienne, jak w Europie.

Azja jest nadal teatrem wielkiej wojny między dwoma potężnymi narodami, wojny krwawej, bezpardonowej toczącej się dniem i nocą. Jeśli prze stała ona przykuwać uwagę świata, to dlatego, że spowszedniała, stała się zjawiskiem sama przez się zrozumiałym, jak codzienny wschód słońca.

Nie będę pisał o wojnie, o doświadczeniach militarnych, zdobyczach naszego oręża, zwycięstwach, czy chwilowych porażkach. Pisały o tym pisma wielokrotnie, nie należy się powtarzać. Pragnę jednak zwrócić uwagę, na pewien mało znany szczegół skutków długotrwałej wojny, sprawę, która w samej Japonii uchodzi uwagi wielu ludzi.

Mianowicie o zmierzchu instytucji gejsz.

O gejszach przeciętny Europejczyk

wie niewiele. Pisano o tych dziewczętach rozmaicie, ironicznie, zdecydowanie wrogo lub zbytnio je idealizując — zawsze prawie nieprawdziwie. Gejsza to w istocie — miła, ładna dziewczyna, dowcipna, inteligentna, o czytana w wielu dziedzinach, muzykalna. Większość gejsz pochodzi z ubogich sfer wiejskich. Oddana do miasta jako mała dziewczynka, gdy uzyskała wkońcu wszystkie umiejętności, dzięki którym mogła wykonywać swój trudny zawód, stawiała się dla ubogiego ojca źródłem pomocy pieniężnej, bez której nie zdołałby utrzymać swego małego polka ryżowego.

Dawna gejsza, z owych dobrych przedwojennych czasów, zabawiała by walców licznych herbaciarni, rozsianych gęsto w specjalnych dzielnicach Tokio, Osakie, Kioto czy wreszcie tylnych miast Nipponu. Japończyk nie bywa w herbaciarni z żoną — nie pozwala na to tradycja. Gejsza umiała mu więc czas, a obywatel naszych miast spędza sporo czasu nad filiżanką herbaty. Nikt tego towarzystwa gejsz nie brał zresztą za złe, od czasów ery Mei — ji aż niemal do dnia dzisiejszego „dzielnice miłości” odwiedzali li cznie nie tylko zwykli obywatele, bywali tam najwyżsi nawet dostojnicy państwowi, z których wielu pojęło gejsze z żony. Społeczeństwo nie widziało w tym nic złego przeciwnie, tych, któ

rzy unikali towarzystwa gejsz traktowano jako upośledzonych przez naturę, pogardliwie. Za czasów np. wojny z Rosją, przed ćwierć wiekiem prezes rady ministrów miał wierną gejszę — Okęię najbardziej oddaną mu przyjaciółkę.

Obecnie jednak popularność gejsz znacznie się zmniejszyła. Mniej miejsc poświęcają im pisma codzienne i magazyny, które z natury rzeczy muszą poświęcać wiele miejsca sprawom toczącej się wojny, wpłynęła zresztą na to również inwazja kina, rewii z girlsami, atrakcyjnych w barach i restauracjach. O wiele częściej można spotkać fotografię girlsy na okładce barwnego magazynu, niż skromnej, cichej gejszy.

Wskutek zmniejszającego się zainteresowania dziewczętami z herbaciarni — nie należy zapominać, że wielu mężczyzn musi pełnić ciężką służbę na froncie i w zdobytych ziemiach — pozostawiając gejsz nie sięga tych wyżyn, na jakie wspinały się proste dziewczęta wiejskie jeszcze przed niewielu laty. Zresztą trudna się temu dziwić obserwując tempo życia współczesnego.

Inną jeszcze przyczynę ich degradacji upatrują w tym, że dzisiejszy człowiek — a jest nim przeważnie żołnierz — nie ma czasu na kameralne spędzanie czasu w herbaciarni, przy

śluchowanie się szczebiotowi uroczych dziewcząt, podziwianie ich pięknej dklamacji czy śpiewu.

Swoją krótki urlop, a urlop żołnierza jest zawsze i pod każdą szerokością geograficzną zbyt krótki, pragnie on spędzić na wyżyciu się, na łokaniu mocnych wrażeń, które muszą mu wystarczyć aż do następnego krótkiego odpoczynku w swoim mieście.

Gejsze chodzą smutne i brak im już tej bez troskiej wesołości, jaka dawniej promieniowała od ich wdzięcznych postaci. Bronią się jeszcze: nie ma wśród nich wprowadzić wielkich gwiazd, przyjaźni, ministrów i do stojników, tak jak to bywało dawnymi laty, ale trafiają się i wśród nich wybitne dziewczęta. Oto np. gejsza Ichu-maru, Kiyo-osa i kilka innych zdobyło w Nipponie wielką popularność dzięki swym powodzenie rzucając fakt, że uzyskały popularność nie jako gejsze lecz jako prelegentki, recytorki lub śpiewaczki.

Nie sądzę, by instytucja gejsz miała zupełnie zaniknąć, tradycje naszego narodu potrafi przechowywać mimo wszelkie przeszkody. Niemniej jednak wtargnięcie girls rewiowych i artystek kabaretowych i filmowych do dzielnic miłości może przyćmić nieco sławę gejsz, nie potrafi jednak wypłnić wspomnień o tych miłych, cichych i inteligentnych dziewczynach, które z taką umiejętnością urozmaicały dni naszej młodości...

DR. KASU-TARO

ZAKŁAD RZEZBIARSKO - KAMIENIARSKI I BETONIARSKI
Józef GAJOS
 Dąbrowa Gór. Al. Ks. Bandurskiego 19

WYKONYWA pomniki, grobowce, rzeźby z kamienia marmuru, granitu i sztucznych kamieni oraz groby marmurowe. — Dział betoniarski: stopnie, posadzki, płyty, słupy, balkony i tralki balkonowe i wszelkie roboty wchodzące w zakres — powyższy. — Wykonanie gwarantowane

Restauracja-Dancing „PALAIS DE DANSE”
 tel. 614-72 SOSNOWIEC, UL. SADOWA 3 tel. 627-81

ZAPRASZA WSZYSTKICH do swojego dużego ogrodu z krytą werandą

gdzie w dnie upalne, wśród zieleni i kwiatów każdy znajdzie najmiłszy wypoczynek, zaś w dnie chłodniejsze i pochmurne do swojej wielkiej i przewiewnej sali o największym parkiecie w Zagłębiu. Ceny w ogrodzie specjalnie niższe.

od 1. VII. 1939 całkowita zmiana zespołu.

wienie się w pomoc garstki żołnierzy z karabinem maszynowym, uratowałoby sytuację. Chwila milczenia i na myśli.

Bez zająknięcia zgłosiłem akces do tej niebezpiecznej misji, wróżącej na dwoje. Dziwna radość wypełniła mię po brzegi, jak i zadanie, które spełnione z godnością cnoty żołnierskiej, może uratować życie placówki, złożonej przeważnie z ochotników francuskich, no i w głorii opromienić wyczyn polskiego żołnierza.

Zegnany serdecznie przez kolegów placówki, i ucałowany po ojcowski przez generała Modellona, w pół godziny przed północą wysunąłem się z folwarku i przy parkanie przedzierałem się chaszczami w kierunku Belca. Posuwając się przydrożną przykopą, ja kies pół kilometra od placówki dostrzegłem oddział ukraińców, idących krajem lasu, uwiadaczający się dzięki bardzo jasnej nocy. Struchlałem. Watacha kierowała się w moją stronę. O uciekaniu nie była mowy. A przedostanie po przez nasyp nierównej drogi, biejącej nawierzchnią — było szalonym. Należało szybko zdecydować. Padłem na ziemię i jęłem pełzać ku wodorostom pobliskiej rzeczulki o poszarpanym brzegu, płynącej u podnóżku lasu. Do uszu dolatywały mi wyrażne słowa „zapiewajuszcyk” koła myjki. Zimny pot zaperlił mi czoło... w kilka minut dotarłem do brzegu i z pluskiem zesnąłem się do wody między oczeretami...

Rozprysk i bulgot wody zwrócił u

wagę siczowników. Padły strzały, sly szalem może jak nigdy ekliby syk kul przelatujących nad moją głową... Wtu liłem się w osłigę wodorosty przy brzeżne, tamując oddech w piersiach w oczekiwaniu, co będzie?..

Nadbiegli rozprószeni mołojcy nad brzeg rzeczki. I tyraliera jeli przeszukiwać kępy i zarośla, przeklinając lachów.

Nagle o niemałem. Tuż przy mnie, za kruchą ścianą sitowia usiadł zdystansowany widocznie siczownik, mrocząc pod nosem. Przymknąłem powieki i zamarłem w bezruchu, kostoniejąc z zimna i niepewności. Myśli na dbiegały jedne po drugich, stwarzały i podsuszały nieprawdopodobne sytuacje, rozum jednak i rozsądek brały górę nad pochopnością myśli... Tam na placówce, czekają pomocy, odsieczy... I to rychiej, byle nie zapóźno!

Zwarłem silnie szczęki, by nie dopuścić do dygotek użębionych kołatek... I doczekałem się. Mołojcy zarządzili zbiórkę i odmarsz. I w godzinę opuścili skraj lasu, znikając mi w lesie chodorówolskim.

Ostatnimi resztkami sił wyostałem się z wody. Była godzina 2-ga w nocy. Nie długo zaczęło świtać, bo już się dało słyszeć u wodopoję zawo dzenie czajek. Przebiegłem szybko piaszczystą drogę. Ociekająca woda znaczyła śladami etap mojej drogi. Do biegłem szczęśliwie do nasypu kolejowego. Od Belca działa mię dotąd cztery kilometry. Pierwsze jutrznie za palają już brzaski różana na niebie

skłonie wschodu. Podwajam siły. Biegnę już, aby tylko przed świtem do trzeć do Belca...

Znalazłszy się na łuku kolejowym, oniebiałem! Wyraźnie widzę wylaniający się w pomroki w powolnym tempie dziwaczny potwór pociągu... Przy cupnąłem do nasypu i czekam. Jestem pewien już, że to polski pociąg... Wy trzeszczam oczy i wyję z radości, bo to nasza pancerka, słynny „Boruta“! Jakimś chrapliwym głosem i błędnymi gestami rąk podaje znaki!... Zauważyli!... Lokomotywa zwalnia, wylaniają się głowy z czeluści żelaznych twierdz — wagonów — naszych żołnierzyków...

Poznaję owego, wkrótce komendantowi zdaje raport — meldunek gen. Modellona...

Padają rozkazy... Jestem już w wagonie. Rusza groźnie pełnią parą „Boruta”. Dnieje... Dojeżdżamy do Krystynowa. I wysypujemy się plutonami w pomoc placówce. Bez trudu odpięramy wroga... Zwycięstwo!... Placówka obroniona...

Skończył opowieść pan porucznik Tarczyński. Opuścił siwą głowę i po padł w zadumę...

Kominek już wygasł. Stary zegar wydzwonił północ... Szacowna cisza znów zaległa omszały dworek, który Langiewiczza gościł, i śmigłemu służył za kwatere!..

MIECZYSLAW FIOLEK.

SAM

TEPI MOLE, PLUSKWY I WSZELKIE ROBACTWO
 Wyrób Fabr. „DOBROLIN” Warszawa

Murzynka śpiewała
 DLA KRÓLEWSKIEJ PARY.
 8 czerwca na wielkim wydanym przez Prezydenta USA, dla angielskiej pary król bankiecie śpiewali, słyn. śpiewaczka murzyńska Marion Anderson (swego czasu była u nas w kraju) i Lawrence Tibbet. Przez nich wystąpił chór murzyński, który wykonał kilka pieśni amerykańskich.

Występ murzynów na bankiecie, jest w swoim rodzaju policzkiem dla arystokratycznych sfer amerykańskich, a szczególnie dla „Cór Amerykańskiej Rewolucji” (stowarzyszenie amerykańskich arystokratek), które niedawno nie chciały wynajac murzyńskiej śpiewaczce swej sali na koncert.

MILIONOWA AFERA BRYLANTOWA

Przypadek unicestwił wielki krach diamentowy na rynkach świata

Policja angielska, a ściślej mówiąc słynny angielski Scotland Yard zlikwidował działalność niezwykle szajki przestępczej.

Wstępna robota tej bandy mogła by w najbliższym czasie wywołać panikę na światowym rynku diamentowym.

SYSTEMATYCZNE KRADZIEŻE W KOPALNIACH AFRYKAŃSKICH

Wielkie koncerny diamentowe mając swą siedzibę w okolicach afrykańskich złóż diamentowych w Kimberley, sygnalizowały już od pewnego czasu znaczny spadek produkcji wywołany wyczerpywaniem się kopalni.

Sprawą zainteresowały się koła naukowe, które po żmudnych badaniach orzekły, że przyczyną zmniejszonej ilości wydobytych kamieni należy doszukiwać się raczej w... kradzieży, że wprost przeciwnie złoża, przez które wiodą korytarze i sztolnie kopalni wykazują zarządzo wielką zawartość diamentów.

Koncerny diamentowe wydelegowały do kopalni swoich najzdolniejszych agentów. Mimo półrocznej przeszło obserwacji, poszukiwania nie dały spodziewanego rezultatu.

KORYTARZ NA NAJNIŻSZYM POZIOMIE.

Przed kilku miesiącami „Zjednoczo-

ne Kopalnie Diamentów”, mając swoją centralę w Londynie, zaangażowało młodego inżyniera — górnikę Kirkwooda. Po przybyciu do Kimberley, Kirkwood zajął się badaniem stanu bezpieczeństwa w kopalniach.

Podczas długich wędrówek po podziemiach natrafił na wąską sztolnię prowadzącą z dawno opuszczonego korytarza na powierzchnię ziemi.

Otwór sztolni znajdował się w stodołę portugalskiego farmera, trudniącego się hodowlą wołów i cieszącego się w okolicy opinią człowieka bardzo uczciwego i zamożnego. O odkryciu swoim inż. Kirkwood zawiadomił rząd kopalni.

Kopalnia ze swej strony, nie polegając na własnej policji, zawiadomiła londyński Scotland-Yard, który wy-

delegował na miejsce kilku inspektorów.

WIELKI PRZEMYSŁOWIEC NA CZELE SZAJKI ZŁODZIEJSKIEJ

Długotrwałe śledztwo wykazało, że kilkunastu robotników, pracujących na najbogatszych w diamenty korytarzach, umieszczało zbierane kamienie w koszyku, który następnie wyciągano przez tajemniczą sztolnię.

Diamenty były przewożone w puszkach z konserwami do Anglii. Odbiorcą konserw z baraniny był Lacy Greenwood, znany w City londyńskim przemysłowiec. Po zdobyciu zupełnie pewnych dowodów, policja angielska przeprowadziła w willi Greenwooda rewizję, która jednak żadnych rezultatów nie dała.

Po ukończeniu rewizji, jeden z delegatów zainteresował się dużym in-

dyjskim posążkiem, stojącym w cieplarni. Potworny posąg bożka, po bliższych oględzinach, okazał się kasą o gniotrawą.

Po otwarciu tej kasy znaleziono w niej nieszlifowane diamenty, które od roku ginęły z kopalni.

Wartość odnalezionych kamieni znawcy szacują na 10 milionów funtów.

Aresztowany Lacy Greenwood przyznał się do tego, że w dniach najbliższych miał rzucić całą, skradzioną w kopalniach zapas diamentów na rynek.

Pojawienie się tak wielkiej ilości diamentów na rynku, spowodowałoby niechybnie niesłychany krach i bankructwo najprężniejszych firm diamentowych.

C. B.

Prawda o dobrobycie w III Rzeszy

10 milionów ludzi pobiera zasiłki

Jeszcze stosunkowo niedawno, ludzie, chcący uchodzić za poważnych ekonomistów twierdzili, że hitlerizm, rozpętawszy wielkie kolo nakręcenia koniunktury, podniósł dobrobyt szerokiej mas pracujących.

Podniósł — znaczyło tyle, co po prawili dochody i zarobki. Drugim argumentem było to, że bezrobocie zmniejszyło w Niemczech zupełnie.

Co za triumf nad „zgniłą” gospodarką państw demokratycznych! — śmieją się.

A teraz zobaczymy, jak ten „śmiej” wygląda w rzeczywistości.

Centralny organ duńskiej partii socjalistycznej „Socialdemokraten” zabrał interesujący materiał o sytuacji społeczno-politycznej w Trzeciej Rzeszy. Jeden tylko odcinek rzeczywisto-

ści niemieckiej, a mianowicie głośno reklamowana „Pomoc Zimowa”, ujawnia nam rzeczywisty stan zarobków w Niemczech.

Według niemieckich danych urzędowych w r. 1938, kiedy nie było tam żadnego bezrobocia, korzystało z zapomóg pomocy zimowej — ściśle 134 proc. ludności Niemiec, czyli blisko 10 milionów ludzi! Należy przy tym pamiętać, że uprawnieni do pobierania zasiłków są jedynie ci, których zarobek miesięczny nie przekracza 42 marek. Małżeństwa, ubiegające się o zasiłki mogą je otrzymać tylko wtedy, kiedy ich wspólny zarobek nie przekracza 53 marek miesięcznie.

Skoro więc 10 milionów ludzi otrzymuje zasiłki od instytucji filantropijnych, daje to przy braku bezrobocia o-

braz wierny stan zarobków w Niemczech, chwalcących się szeroko rozwiązaniem kwestii socjalnej.

O tym, jak się ta masa 10 milionów ludzi odżywia przy panującym w Trzeciej Rzeszy braku środków żywności, których niekiedy nawet za drogie pieniądze nie można otrzymać — domyśli się każdy.

MIAŁ WAPIENNY
z zapasu dla celów rolniczych i budowlanych
PO SPECJALNIE ZNIŻONEJ CENIE
oraz wapno palone budowlane z pieców hoffmanowskich do nabycia w firmie:
„ELTES” Sp. Flrm.
BĘDZIN, UL. SIELECKA 19
tel. 71.595.

HUMOR

MIKROBY.

Kasjer do nauczycielki, której wyplaca miesięczną pensję:

— Spodziewam się, że pani nie obawia się mikrobow, które gniezdzą się na banknotach?

— Najzupełniej. Na tak małej pensji nawet mikroby nie mogłyby żyć!

Umówiłam się z wami, aby być u was zupełnie pewną! Jeden z was mógł przebiec i mieć grype!

— Ależ, moja droga, — w tym roku nosi się kapelusz tak!...

W DOBIE MOTORYZACJI

— Gdzież to panienska idzie?
— Do domu.
— A daleko?
— O, jesszeże kawał drogi.
— Niech panienska wsiądzie do auta, podwiozę.
— Oj, dzisiaj nie. Jestem dzisiaj zanadto zmęczona.

ROZTARGNIENIE.

Pan profesor je śniadanie, lecz zupełnie niema apetytu. Dzwoni na służącą i mówi:

— Moje dziecko, prosiłem o mleko a dałaś mi czarną kawę.

— Ależ nie, panie profesorze, pan macza rogalik w kalamarzu.

W tym miejscu miałam kiedyś spotkanie z porucznikiem — byłabym teraz generałową, gdyby wtedy przyszedł.

Co tam robi Karol, Helenko?
Nie wiem!
To wyjdź i powiedz mu, żeby tego więcej nie robił!

ZŁY PIES.

— Dlaczego, gospodarzu są u was aż dwa psy?
— Ten duży jest na to, aby straszyć złodziei, a ten mały po to, żeby wielkiego obudził, jak złodziej przyjdzie.

—o—